

περίφημος Ἀρμένιος ἰατρός τοῦ πασᾶ. Ἡ Τζεμιλέ ἐνώ τῆς ἐπανῆλθεν ὁ σύζυγός της, εἶναι πάντοτε δυστυχῆς. Καί ἡ μαύρη ; Μία μαύρη ὀλιγώτερον.

Διατί φέρει ἄραγε αὐτὸ τὸ αἰώνιον πένθος, τὸ ὁποῖον τὴν κατατρῶγει καὶ τὴν μαραίνει ; Πενθεῖ τὸν ἄγγελον ἢ τὸν δαίμονα ; Τὸν δαίμονα ἴσως, διότι δις δὲν ἐπανευρίσκει κανεὶς τοιαύτην ἀφοσίωσιν εἰς ἀνθρωπίνην καρδίαν.

Τὸ δένδρον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἀπηγγονίσθη ἡ Τάραντα, ἐκόπη καὶ ἡ ξυλεία του ἐδόθη εἰς τοὺς πτωχοὺς. Ἡ Τζεμιλέ, καθ' ἐκάστην ρίπτει ἓνα μικρὸν ἄρτον εἰς τοὺς μαύρους κύνας, διὰ τὴν ψυχὴν τῆς δούλης.

Κ/πολις, 1896

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

Σ' ΕΝΑ ΝΕΚΡΟ

ΞΕΣΥ ποῦ τόσους ἔστειλες 'ς τὸ χῶμα,
 Γέροντες, νιοὺς μὲ τὸ φρικτὸ σου χέρι,
 Ποῦ τὰ κορμιὰ θωροῦσες μέσ' 'ς τὸ στῶμα
 Νὰ σπαράζουν 'ς τὸ μαῦρο σου μαχαῖρι,
 Πλειὰ δὲ θ' ἀνοιξῆς 'ς τὴν χαρὰ τὸ στόμα
 Κι' οὔτε τὸ χέρι γὰ πληγώσῃ ξέρει,
 'Στὴ γῆ κοιμᾶται τὸ μαρό σου σῶμα
 Ποῦ ποθοῦσα γὰ βλέπω γὰ ὑποφέρῃ.
 'Αλλ' ὁ Θεὸς ποῦ ἀφ' τὸν αἰθέρα βρέχει
 'Στὴν ἀρετὴν, 'ς τὴν ἀτιμιὰ τὸ φῶς του,
 Γιὰ μὲ ἀμοιβή, γιὰ σὲ φωτιὰ δὲν ἔχει.
 Ἄς ζῶ πτωχὸς μισῶντας τὴ ζωὴ σου,
 Καὶ σὺ νεκρὸς καὶ ἀμέριμος ἐμπρὸς του
 Τὸν ἀτιμο τὸν ὑπὸ σου κοιμήσου.

Ζάκυνθος, 1896

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΜΑΡΤΖΩΚΗΣ